

(ne)Obyčejný kamarád

Když mi bylo pět let, měla jsem ve školce kamaráda. Jmenoval se Lukáš. Od ostatních dětí se, co se týče vzhledu, nijak nelišil. Měl světlé vlasy a tmavé zelené oči, byl to milý chlapec. Dobře vycházel s dětmi. Rád pomáhal ostatním a nesnesl, když nějaké další dítě plakalo nebo bylo smutné. Vždy se ho snažil utěšovat nebo ho rozveselit. Nikdy jsem se nesetkala s tím, že by Lukáš někomu nepomohl, i když byl dítě jako my všichni ostatní, měl potřebu se o nás starat a ujišťovat se, že jsme v pořádku, když jsme například upadli nebo se škráblí. Nikdy jsem se s žádným takovým dítětem nesetkala. Když se občas ohlédnu zpět do této doby, uvědomím si, že Lukáš byl opravdu výjimečné dítě.

Po skončení mateřské školky jsme společně zamířili na školu základní. Jak tomu už bylo ve školce, Lukáš byl i nadále usměvavý, milý a ochotný spolužák. Nikomu neodmítl pomoci. Ať už jste za ním přišli s domácím úkolem nebo s nedokončenou prezentací na přírodopis, vždy vám pomohl a věnoval vám ten nejupřímnější úsměv. Jednou, když si naše spolužačka při tělocviku rozbila koleno, Lukáš pomáhal při jejím ošetřování a vysloužil si tak pochvalu od třídní učitelky, ale největší odměnou pro Lukáše bylo, když mu jeho spolužačka poděkovala za pomoc.

Na druhém stupni byl Lukáš stejný jako dřív, ale jednoho dne se v něm poprvé projevil hrdina, který v něm dřímá už tak dlouho. V sedmé třídě jeho spolužák dostal o polední přestávce epileptický záchvat. Učitelé měli dozor v jídelně nebo vyučovali. Kolem spolužáka do poslední chvíle stálo deset dalších dětí a povídali si s ním, ale jedna chvíle proměnila vše.

Během prvních několika sekund, během kterých se Lukášův spolužák svíjel na zemi v křečích, se všechny děti, které ještě před chvílí postávaly kolem něj, rozprchly do stran a se strachem v očích sledovali nemocného spolužáka. Nikdo nevypadal, že mu chce pomoci. Až do chvíle dokud kolem nich neprošel Lukáš. Jakmile Lukáš viděl, co se děje, okamžitě se ke spolužákovi rozběhl. Snažil se, aby si nijak při záchvatu neublížil. Další spolužačku poslal pro učitele. Během několika minut se objevili dva učitelé a Lukášovi pomohli. V deváté třídě se Lukáš projevil jako hrdina znovu, když pomáhal při záchraně spolužáka, na kterého se při tělesné výchově zřítíla branka. Navzdory varování jejich učitele se Lukášův spolužák houpal na nestabilní fotbalové brance. Lukáš se k němu okamžitě rozběhl a s několika dalšími spolužáky se snažili nadzvedávat branku do té doby, dokud nepřišli další dva učitelé a nepomohli jim branku nadzvednout úplně. Jeho spolužák vyvázl s pár modřinami.

Lukáš byl znovu hrdinou.

Na konci deváté třídy mu všichni jeho spolužáci hromadně poděkovali.

Na střední školu jsem s Lukášem bohužel nešla, ale zůstali jsme dobrými kamarády. Avšak jak to s většinou přátelství bývá, po nějakém čase jsme se začali vzdalovat.

Jednou za čas jsme si zavolali nebo jsme se sešli, ale během roku jsme se přestali vídat úplně. Asi po dvou letech, uprostřed letních prázdnin jsem si na Lukáše vzpomněla. Napsala jsem mu, ale dlouhou dobu se neozýval. Tak mě napadlo, že mu zavolám - ale jeho číslo neexistovalo.

Hledala jsem v kontaktech a po chvíli jsem narazila na číslo na jeho sestru. Začalo to vyzvánět, ale nikdo se neozýval.

Po pár pípnutích jsem to vzdala a zavěsila. Po několika týdnech jsem to zkusila znovu. Telefonát měl znovu stejný výsledek. Nikdo to nezvedal. Na konci letních prázdnin jsem se jeho sestře nakonec dovolala. Řekla mi, že Lukáš si musel kvůli incidentu ve škole změnit telefonní číslo.

Když Lukáš nastoupil na střední školu, hned se pro svoji povahu stal oblíbeným.

Všichni ho měli rádi a on měl rád je. Jeho třída byla prý skvělá. Samí milí lidé. Až na jednoho problémového spolužáka Jakuba. Jakub žil s jen s matkou, která byla většinu času v práci a na Jakuba neměla vůbec čas. Jakub se v druhém ročníku střední školy seznámil s několika lidmi, kteří holdovali alkoholu, drogám a podobným věcem. Jelikož Jakub chtěl zapadnout do party, dělal to stejně jako jeho noví kamarádi.

Několikrát přišel do výuky s kocovinou. Jednoho dne se Jakub opil už ráno a opilý přišel i do školy.

Samozřejmě si jeho stavu všimnul hned první učitel, kterého Jakub potkal ráno ve škole. Okamžitě ho odvedl do ředitelny. Po škole si zavolal jeho matku. Z rozhovoru mezi Jakobovou matkou a ředitelem vyplynulo Jakobovo vyloučení ze školy.

Po několika týdnech plných alkoholu a různých návykových látek se Jakub chtěl znovu vrátit do školy, ale ne kvůli výuce nebo kamarádům. Chtěl se pomstít. Přišel do školy a nožem zranil několik učitelů.

Naštěstí se objevil Lukáš se svým kamarádem Pavlem a pomohli Jakuba odvést do ředitelny. Ředitel školy zavolal policii a ta si Jakuba odvedla. Kdyby Jakobovo běsnění nikdo neukončil, mohl někoho zmrzačit nebo dokonce zabít. Na letní prázdniny si Lukáš i Pavel našli brigádu. Byl úplně normální letní den a Lukáš s Pavlem vyráželi na brigádu. Začali s prací a během poledne uslyšeli křik. Oba hned vyběhli ven, aby se podívali, co se děje.

Stál tam Jakub. V levé ruce držel zbraň a namířil ji do hloučku vystrašených lidí, ale než stihl stisknout spoušť, rozběhl se proti němu Pavel. Srazil ho k zemi a začal se s ním prát. Lukáš se k nim rozběhl a snažil se Jakobovi vzít zbraň. Než se mu to povedlo, Jakub ze sebe setřásl Pavla a postavil se na nohy. Pavel se také hbitě zvedl ze země a začal couvat. Jakub namířil zbraň přímo na Pavla. Zmáčknu spoušť...

Nestřelil ale Pavla, nýbrž Lukáše, který se na poslední chvíli vrhnul před svého dlouholetého kamaráda. Naštěstí byl

Lukáš střílen jen do ramene. Během pár minut přijela policie a spolu s ní i záchranná služba. Lukáš po týdnu stráveném v nemocnici mohl opět domů za rodinou.

Jakub byl znovu zadržen, ale tentokrát už nevyvázl pouze s pokáráním. Zbraň mu byla zabavena a on byl řádně potrestán.

Lukáš je dle mého názoru opravdovým hrdinou, jelikož dokázal skočit před Pavla a tak mu pravděpodobně zachránit život.

A to by měli také opravdoví hrdinové dělat. Nemusí létat nebo se měnit v mýtické bytosti. Stačí pouhá ochota, odvaha a sebeobětování!